

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβέρυ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ «Οφίαν», (τέλος).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ κύριος Κουρσὺ ἀνέχωρσεν εἰς Φλανδρίαν. Μόλις ἐφθασεν ἐκεῖ ἔμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι μέγα δυστύχημα συνέβη εἰς Ἀμστερδαμ. Φοβερὰ πυρκαϊὰ εἶχεν ἀποτεφρώσει ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἐργοστασίων τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ δυστύχημα τοῦτο κατέστρεψεν ὅχι μόνον τὴν βιομηχανίαν, ἀλλὰ καὶ τὸς ἐργάτας, οἵτινες ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐκείνῳ εἰργάζοντο. Ἐξακόσιοι γυναῖκες καὶ διακόσιοι ἄνδρες, οἵτινες ὅλοι αὐτοὶ εἰργάζοντο ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ καταστήματι, εὐρέθησαν αἰφνης εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐστερημένοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἔσθου.

Ὁ κύριος Κουρσὺ μετέβη πάραυτα ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς καὶ δὲν εἶδεν ἄλλο τι εἰ μὴ ἀπειράριθμα ἐρείπια, ἀναθρώσκοντα ἐπὶ καπνόν.

Συνωμίλησε μετὰ τῶν ἐργοστασιαρχῶν καὶ ἐπρότεινε εἰς αὐτοὺς νὰ τῷ παραχωρήσωσι τοὺς ἐργάτας τῶν ἐπὶ βξ τοῦλάχιστον μηνῶν, καθ' οὓς θὰ διήρκει ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ἐργοστασίου τῶν. Οἱ ἀδελφοὶ Φόν δὲ Βέκερ καὶ Στ' ἀσμένως ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἥτις ἐδύνατο νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς πείνης τοσαύτας οικογενεῖας. Δυστυχῶς ὅμως ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν ἐδύνατο νὰ παραλάβῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐργάτας. Ὅθεν οἱ ἀδελφοὶ Φόν δὲ Βέκερ ὑπέδειξαν αὐτῷ τοὺς καλλιτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς ἔχοντας περισσοτέρας ἀνάγκας. Ὁ κύριος Κουρσὺ παρετήρησεν ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτῶν, ἐργαζόμεναι ἐν τῷ καταστήματι ἐκείνῳ εἰς διάφορα γυναικεῖα ἔργα τῆς πολυτελείας, εἶχον συνειθίσει νὰ φορῶσι καὶ αὐταὶ πολυτελεῖς ἐσθῆτας, τὰς ὁποίας, ἐννοεῖται, μόναι τῶν κατεσκευάζον, καὶ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ παρουσιάσῃ αὐτὰς εἰς Haussois ὑπὸ τοιαύτας ἐνδυμασίας. Ὅθεν, καταβαλὼν τ' ἀπαιτούμενα ἔξοδα, διέταξεν αὐτὰς νὰ κατασκευάσωσιν ὅλως διαφορετικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ-

μοῖαν τούτέστι πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔφερον αἱ ἐν Haussois γυναῖκες.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βενιαμὴν Κουρσὺ μετήγαγεν εἰς Haussois τοὺς νέους ἐργάτας του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπήντησε μεγάλας δυσκολίας, διότι οἱ ἐργάται οὗτοί, ὄντες Ὁλλανδοί, δὲν ὠμίλουν εὐχερῶς τὴν γαλλικὴν, οἱ πλεῖστοι δὲ δὲν ἐγίνωσκον αὐτὴν καθόλου· ἀλλὰ κατόπιν, ὑποσχεθεὶς μεγάλην χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους τῶν Γάλλων, οἵτινες ἤθελον μάθει τὴν Ὁλλανδικὴν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς ἐκείνους τῶν Ὁλλανδῶν, οἱ ὅποιοι ἤθελον μάθει τὴν γαλλικὴν, κατόρθωσεν ὥστε ἐν διαστήματι σχεδὸν ἐνὸς μηνὸς πάντες αὐτοῦ οἱ ἐργάται νὰ συνεννοῶνται πληρέστατα. Ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ἀφορμὴν εἰσήγαγε καὶ τὴν ὀλλανδικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου.

Εἰς πάντα δὲ ταῦτα συνέτεινε μεγάλως καὶ ὁ Παῦλος Βαρθιέ, ὅστις, γνωρίζων τὴν ὀλλανδικὴν γλῶσσαν, δὲν παρέλειψε τοῦ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν κύριον Κουρσὺ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην περιστασίν, τοσοῦτ' ἂν μάλλον, καθόσον ἡ Λαύρα, καίπερ ἀδιαθετοῦσα σχεδὸν πάντοτε ἑνεκα νέας ἐγκυμοσύνης, παρώτρυνεν αὐτὸν νὰ μεταβαίνῃ εἰς Haussois καὶ νὰ παρέχῃ τῷ κυρίῳ Κουρσὺ πᾶσαν συνδρομήν.

Διαρκούντος τοῦ θέρους, πάντες οἱ παρὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ ἀποβλήθentes ἐργάται εἰργάζοντο μὲν εἰς τὰ γειτονικὰ κτήματα, ἀλλὰ δὲν ἀπελάμβανον ἐπαρκῶς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ καπηλεῖῳ τοῦ γέρω - Πανούργου διωργανώθη στυγερά συνωμοσία· ἀπεφασίσθη δηλαδὴ ὥστε, ὅπως ἀναγκάσωσι τοὺς Ὁλλανδοὺς ἐργάτας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν, τὴν προσεχῇ Κυριακὴν, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ ἐργάται ἐξήρχοντο εἰς περίπατον μετὰ τῶν οικογενειῶν τῶν, νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῶν διὰ μαχαίρων καὶ ζύλων, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φονεύσωσι καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἄπαντες, ἐννοεῖται, οἱ ἐν τῷ καπηλεῖῳ ἐπεδοκίμασαν τὴν ιδεάν ταύτην.

Ἦτο παρασκευὴ· ἡ δ' ἐκτέλεσις τῶν σχεδίων τῶν ἐμελλέ νὰ λάβῃ χώραν, ὡς εἴπομεν, τὴν Κυριακὴν.

Ἀναμφιβόλως ἡ σύγκρουσις αὕτη ἐμελλε νὰ λάβῃ μεγάλας διαστάσεις, ἂν ὁ Καρκίνος δὲν εἰδοποιεῖ νύκτωρ τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Πρόεξε μὴ με μαρτυρήσης! προσέθηκε τὸ παιδίον, διότι τότε ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ... θὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ Μουλαβοάν...

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν οἱ Ὁλλανδοὶ ἐργάται ἐξῆλθον, κατὰ τὸ σῶμα, εἰς περίπατον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐκδράμωσιν εἰς τὸ ὄρισμένον διὰ τὸν περίπατον μέρος, διηυθύνθησαν εἰς τι πυκνότεον καὶ σκιερὸν ἄλσος. Ὅτε δὲ οἱ ἀτυχεῖς ἐργάται ἀμεριμνοὶ διεσπάρησαν καθ' ὁμίλους, κακοῦργοι ἐκεῖ πλησίον ἐνεδρεύοντες, ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν καὶ ἤρξαντο μαστίζοντες αὐτοὺς ἀνιλεῶς. Αἰφνης κραυγαὶ γοεραὶ ἤκούσθησαν, οἱ δὲ κακοῦργοι κτυπῶντες νὰ φονεύσωσιν αὐτοὺς, ὅτε σῶμα χωροφυλακῆς περιεκύκλωσε τοὺς συνωμώτας καὶ συνέλαβε τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ πάντες οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν τακτικῶν θαμνῶν τοῦ Μουλαβοάν, τὸ καπηλεῖον αὐτοῦ ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καὶ τοιοιτοτρόπως ἐπανῆλθεν εἰς Haussois πλήρης ἡσυχία καὶ τάξις.

Ὅτε δὲ ὁ κύριος Κουρσὺ ἐνόμισεν ὅτι, διὰ τῶν ἐνεργειῶν του, ἐπανάφερεν εἰς Haussois τὸ πρῶτον καθεστῶς, τότε πλέον ἐσκέφθη ὅτι εἶχε καθήκον νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῶν ἑαυτοῦ ὑποθέσεων. Ἀλλ' ἡ ιδέα αὕτη κατεσπάραξεν ἀπηνῶς τὴν εὐγενῆ καρδίαν του. Αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρὰ τῆς συζύγου του, ἦσαν μὲν πλήρεις λεπτομερειῶν περὶ τῶν ἐν τοῖς λουτροῖς διασκεδάσεων, δὲν περιείχον ὅμως οὐδεμίαν κολακευτικὴν λέξιν διὰ τὸν δυστυχῆ Βενιαμίν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται θὰ ἦσαν μὲν καταλλήλοι διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Λουτρῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ δι' ἓνα σύζυγον, οἷος ὁ κύριος Κουρσὺ. Τότε πλέον νέαι ἀμφιβολίαι διηγέρθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τὸν ἡγάπα ἡ σύζυγός του; Ὅσακις δὲ αἱ σκέψεις αὗται ἐδοκίμαζον τὸ πνεῦμά του, μετέβαιναν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παύλου καὶ ἐκεῖ ἀνεύρισκε τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία του ἐπέζητει.

Ὅτε δὲ ὁ Βενιαμίν ἀνέφερε τι περὶ τῆς

Αύγουστίνης, ἡ Λαύρα δὲν ἔπαυεν ἐκθειάζουσα τὰ προτερήματα αὐτῆς.

— Ἐχετε δίκαιον, τῇ ἔλεγεν ὁ κύριος Κουρσὺ, εἶνε καλὴ! Ἀλλὰ δὲν ἔχει, ὅπως καὶ ὑμεῖς, ἓνα ἀγγελον διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς ἀγαθὴν!

— Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν, κύριε Κουρσὺ! προσέθηκεν ὁ Παῦλος. Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ ᾔηνε πάντοτε μεγαλείτερος τῆς συζύγου. Ἐχὼ τὴν ιδέαν ὅτι ὅταν ὁ υἱὸς μου φθάσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, τότε ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ γεννήσῃ τὴν νύμφην.

Ἐν τούτοις ἡ Αὐγουστίνη ἐπανήλθεν εἰς Haussois φαιδρὰ καὶ χαρίεσσα. Κατὰ τὴν ἐλευσίαν τῆς ἐξεδήλωσε πρὸς τὸν σύζυγον τῆς τρυφερώτατα αἰσθήματα, ἅτινα συνεκίνησαν μέχρι δακρύων τὸν κύριον Κουρσὺ καὶ τὰ ὅποια διέλυσαν πᾶσαν ἀχλὺν ὑποψίας.

ΙΓ'

Νοσταλγία.

Πλησίον τῆς Αὐγουστίνης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπουσία κατέστησε μᾶλλον ποθητὴν, ὁ κύριος Κουρσὺ, εἶνε ἀληθές, ἐλησμόνει πᾶσαν θλιβεράν σκέψιν· τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ἐπανελθοῦσαν, ἐνόμισεν αὐτὴν θελκτικωτέραν καὶ χαριεστέραν ἢ πρότερον. Πάραυτα αἱ ὑποψίαι τοῦ διελύθησαν, ὡς καπνός, καθόσον πρώτη αὐτὴ παρεπονέθη εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐκλαυσε μάλιστα ἐνώπιόν του, διότι ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν ὅτι ἀπειδῶς ἐδαπάνησεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς ἑμὲ. Τοῦτο ἡ νάγκασε τὸν κύριον Κουρσὺ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ νὰ ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὴν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπακούῃ τυφλῶς ὁμμάσιν εἰς πᾶσαν ἰδιοτροπίαν τῆς.

— Τί νὰ σοὺ κάμω; εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἡ καρδιά μου δὲν μ' ἀφίνει νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Ἀλλὰ μόλαταῦτα, ἡ μετανοιά σου μὲ παρακινεῖ εἰς τὸ νὰ ἀγαπηθῶμεν καὶ πάλιν, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Παραδέχομαι ἐκ τῶν προτέρων...

— Ὁχι, πρέπει ν' ἀκούσης.

— Λέγε, ὑπόσχομαι νὰ ὑπακούσω τυφλῶς εἰς ὅποιανδήποτε ἀπαίτησίν σου.

— Θέλω νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ διέλθωμεν τὸν χειμῶνα εἰς Παρισίους.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσὺ.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἀρνεῖσαι;

— Ἀλλὰ σκέψου, Αὐγουστίνη, ὅτι δὲν εἰμπορῶ ν' ἀφῶσά μόνον τὸ ἐργαστάσιον ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Θέλεις τὴν καταστροφὴν μου; ... Ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους ἀπέβαλον, γυρίζουν ἀκόμῃ ἐδῶ, τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν εἶνε ἀκόμῃ ἀνοικτόν· ὥστε ἐννοεῖς ὅτι φοβοῦμαι πολὺ...

— Οὐφ! μεγαλόνεις τὰ πράγματα, φίλε μου.

— Δὲν θέλω νὰ ἀπαθῶμαι, Αὐγουστίνη· ὥστε βλέπεις ὅτι, τοῦλάχιστον δι' ἐφέτος, ἡ ἐπιθυμία σου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ.

— Ἔστω, εἶπε θλιβερῶς ἡ Αὐγουστίνη, παραιτοῦμαι.

— Ἀν' ἦτο ἀπὸ ἐμέ...

— Ὁχι, ὁχι, ἀφοῦ δὲν θέλεις... Τοῦλάχιστον θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα μου ἐπὶ ἓνα μῆνα;

— Πῶς; θέλεις νὰ με ἀφήσῃς καὶ πάλιν;

— Ὁχι ἀμέσως... Ἀλλ' ἤξεύρεις, ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου... καὶ θέλω ἐνίστε νὰ τὸν βλέπω...

— Τὸν ἐβλεπες ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα ἔτη, διαρκῶς!...

— Ἐχεις δίκαιον νὰ μ' ἐπιπλήττῃς... Ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ μοὶ το ἐπιτρέψῃς;

— Τί νὰ κάμω;

— Καὶ δὲν θὰ δυσἀρεστηθῇς διὰ τοῦτο;

— Ὁχι.

— Καὶ θὰ με ἀγαπᾷς πάντοτε;

— Πάντοτε!

Καὶ ὁ κύριος Κουρσὺ ἡσπᾶσθη τὰς χεῖρας τῆς συζύγου τοῦ μετὰ τοσαύτης περιπαθείας, ὥστε ἡ Αὐγουστίνη ἐδάκρυσεν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν ὡς πάντοτε; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ ἀκόμῃ περισσότερον, ἀγαπητῇ μου Αὐγουστίνη, ἀνέκραξε πλήρης ἔρωτος ὁ κύριος Κουρσὺ.

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς κυρίας Κουρσὺ, διότι ιδέα τις διήλθεν, ὡς ἀστραπή, τοῦ νοός τῆς καὶ μετενόησεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὸν δαπανηρὸν βίον, τὸν ὁποῖον διῆγεν. Ἡθέλησε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς, νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι παρητεῖτο τοῦ νέου ταξιδίου τῆς, νὰ τῇ ἀνοιξῇ τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συμβουλήν· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐνστικτον ἐκεῖνο τοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς ἀνθρώπου ἐνυπάρχοντος ἡθικοῦ κόσμου παρεκίνει αὐτὴν εἰς τὸ νὰ ἐκμυστηρευθῇ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, αἰφνης ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐν Παρισίοις διασκεδάσεων, τῶν ὁποίων δυσκόλως θὰ παρητεῖτο, ἀνεχαίτισεν αὐτὴν μοιραίως.

Οὐδὲν ἦσσαν πλήρης ὁμοφωνία καὶ σύμπνοια ἐβασίλευον μετὰ τῶν δύο συζύγων. Ἡ Αὐγουστίνη ἐφαίνετο λαμβάνουσα καὶ πάλιν μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἐργαστάσιον καὶ τοὺς νέους ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἐπεσκεφθῇ κατ' οἶκον ἀνένεωσε τὰς μετὰ τῆς Λαύρας σχέσεις τῆς, παρ' ἣ διήλθε πολλὰς ἡμέρας, καὶ ἐν γένει ἐφαίνετο πρὸς πάντας τοσοῦτον προσηνής καὶ μειδιώσα, ὥστε ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ἐλησμόνησε τὰς ἀρχαίας ἑξεις τῆς.

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ὡς καὶ αἱ τοῦ Παύλου, ἐβαινον θαυμασίως. Ἐκ δὲ τῶν ἐκ τοῦ ἐργασταρίου ἀπολυθέντων ἐργατῶν, ἄλλοι μὲν ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, ἄλλοι δὲ ἡσυχολοῦντο εἰς τὴν γεωργίαν· τρεῖς ἢ τέσσαρες ὁμῶς ἐξ αὐτῶν περιήρχοντο τὰ χωρία ἐπαίτουντες καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤρχοντο εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν, ἔνθα κατηρώτεον τὸ χρῆμά των, ὅπερ διὰ τῆς ἐλεημοσύνης εἶχον περισυνάξει. Ὁ δὲ Ρουβλάρδος, ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος τῶν ἐργατῶν τούτων, εἶχε συλληφθῇ καὶ καταδικασθῇ εἰς δέμηνον φυλάκισιν.

μετὰ δὲ τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς του, ἐπανήλθεν εἰς Haussois καὶ ἡμέραν τινα ἤκουσαν αὐτὸν λέγοντα πρὸς τοὺς ὁμοίους του:

— Αὐτὸς ὁ ἐργοστασιάρχης μ' ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι, ἀλλὰ, μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἐκδικηθῶ.

— Σιώπα, καὶ σύ, τῷ ἀπήντησεν εἰς τῶν συναδέλφων του, ὅτι θὰ κάμῃ κανεῖς, δὲν πρέπει νὰ το λέγῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Μουλαβοᾶν εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν γέρω-Φλαμέσιον καὶ δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰδουποίησε περὶ τούτου τοὺς οἰνοπότας· ὅτε δὲ ὁ ἀγορφυλάξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον, ὁ Ρουβλάρδος ἤδε βακχικὸν τιξίμα.

— Ἐ! λοιπὸν, τὸν ἠρώτησεν ὁ γέρω-Φλαμέσιος, πότε σκοπεύεις νὰ τα πρυμνίσῃς, διὰ νὰ ἡσυχάσω κ' ἐγώ;

— Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

— Εὐρεῖς διατί σοὺ τὸ λέγω, παιδί μου; διότι ἔχω διαταγὴν νὰ ἀκολουθῶ τὰ βήματά σου, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά...

— Ὅπως θέλεις, γέρω-Φλαμέσιε, ἀλλὰ διὰ νὰ με πιάσῃς, πρέπει νὰ βρέξῃ ὁ Θεὸς λάδι, ὅπως λέγει μία παροιμία τοῦ χωριοῦ μου.

Ὁ Φλαμέσιος ἦτο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀπῆλαυε γενικῆς καὶ ἐξαίρετου ὑπολήψεως εἰς ὅλα τὰ περίεξε ἐκεῖνα χωρία. Ἦτο μὲν ἄνθρωπος ἀγαθός, ἀλλὰ λίαν αὐστηρὸς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, ἔνεκα δὲ τούτου ἅπαντες οἱ ὄκνηροὶ τῶν μερῶν ἐκεῖνων ἐφοβοῦντο αὐτὸν ὡς δαίμονα. Ἀπέναντι τοῦ καθηκόντος πάντας ἐθεώρει ἴσους καὶ οὐδέποτε ἐχαρίσθη εἰς οὐδένα, ἔστω καὶ υἱὸς τοῦ ἀν' ἦτο οὗτος, ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐσύχναζε δὲ σκοπίμως εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν, διότι ἐγίνωσκε τὴν ἔχθραν, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔτρεφε κατὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει πάντοτε ὡς εὐεργέτην τῶν τόπων ἐκεῖνων.

Ἐν τούτοις τὸ φθινόπωρον ἐφρίνετο προσεγγίζον, ἡ δὲ φύσις ὅλη ἤρξατο ἀπεκδυομένη τῶν συνήθων αὐτῆς φυσικῶν καλλωνῶν· τὰ δένδρα ἤρξαντο ἀποφυλλίζομενα καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ φθινοπώρου ἀνέμου, ὥχρὰ δὲ φύλλα ἐκάλυπτον ἤδη τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ποικιλοχρώμου ἐσθῆτός τῆς· καὶ τέλος οἱ ρῦακες ἤρχισαν ἐξογκούμενοι ὡς ἐκ τῶν μικρῶν μὲν, ἀλλὰ συχνοτάτων βροχῶν. Ὡς ἐκ τούτου δὲ αἱ πρὸς τὴν Λαύραν ἐπισκέψεις τῆς Αὐγουστίνης κατέστησαν ἤδη σπανιώτεραι, οὐδέποτε ὁμῶς ἐμειώθη καὶ ἡ πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἰδιαιτέρα ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τινος ἐδείκνυνεν.

Οὐχ ἥττον ἐνίστε ἐφαίνετο περίφροντις καὶ ὁ κύριος Κουρσὺ ἠγνόει τί νὰ σκεφθῇ· ἀν' ὅμως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μελαγχολίας τῆς ἠθελε ποτε ἀνακαλύψει τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἐγγχειρίζουσαν αὐτῇ ἐπιστολάς, φερούσας· ρωσικὰ γραμματόσημα, καὶ τὰς ὁποίας ἡ Αὐγουστίνη ἀνέγινωσκεν ἀπλήστως, ἀναμφιβόλως ἠθελεν

ἐξακριβώσει ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων ἦτο ἡ αἰτία τῆς μελαγχολίας της. Τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἔγραψε πρὸς αὐτὴν ἡ Βαρβάρα, ἥτις διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἀνεμίμνησκεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐν τοῖς λουτροῖς παρελθούσας διασκεδάσεις των καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπισκέπτετο αὐτὴν εἰς Παρισίους, ὅπως συνεχίσωσιν αὐτάς, τοσοῦτ' ὅσον ταχέως καὶ ἀποτόμως διακοπείσας ἐν τέλει δι' ἔγραφεν ὅτι, ἐπειδὴ ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τοῦ πρίγκηπος Ἰδαν Λαπουδάφ, θὰ ἠνάγκασεν αὐτόν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κτήματός των ἐπάνοδον αὐτῶν, νὰ μεταβῶσιν εἰς Γερμανίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ διήρχοντο ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα, καὶ ἔθνα θὰ συνήντων καὶ τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ, ὅστις, καίτοι ὀλίγον ἰδιότροπος, ἀναμφιβόλως θὰ ἐφαίδρυνε τὰς συναστροφάς των καὶ θὰ ἐδικαίου τὴν περὶ αὐτοῦ ἐξαίρετον ἰδέαν, ἣν εἶχον σχηματίζει εἰς Ἐμες.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς πάσας τὰς ἐπιστολάς τῆς Βαρβάρας, ἐπληττε τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς Αὐγουστίνης· ἡσθάνετο μὲν ὅτι δὲν ἡγάπα τὸν πρίγκηπα, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐφοβεῖτο, ἢ μάλλον ἀπέφευγεν αὐτόν. Βεβαίως ἡσθάνετο παλμόν τινα καταβιβρώσκοντα τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ παραβῇ αὐτὸν πρὸς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἡσθάνετο, ὅτε ἡγάπα τὸν Λέοντα.

Ἐνῶ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ νέου τούτου, τὸν ὁποῖον ὁμολογουμένως ἡγάπησε κατὰ τὴν νεότητά της, ἐπέχυνεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ καρδίᾳ της βάλασμον καὶ διήγειρεν ἐν τῇ πνεύματι αὐτῆς τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, φεῦ! παρόντων χωρὶς ν' ἀφήσων ἐπὶ τῆς συνειδήσεως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ρυτίδα, ἐξ ἄλλου τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρλώφ κατεδασάνειεν αὐτὴν καὶ, ὅσakis ἀνεμίμνησκετο τῆς φωνῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν της φάσμα τι, ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν της, τὴν εὐτυχίαν της. Ὅθεν, ἐνόησασα ὅτι δι' αὐτὴν ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ κακὸς δαίμων, ἀπεφάσισε νὰ ριθῇ ἀκατάσχετος εἰς τὰς διασκεδάσεις, ὅπως λησμονήσῃ αὐτόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας τὴν ἔλευσιν τῆς Βαρβάρας. Εἶχε πεποιθῆσιν ὅτι ἡ μετὰ τῆς Βαρβάρας καὶ τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ φιλία ἦτο εἰλικρινής· διότι ἄλλως, ἂν ὁ πρίγκηψ ἡγάπα τὴν Βαρβάραν, βεβαίως θὰ συνώδευσεν αὐτὴν ἀναχωροῦσαν ἐκ τῶν λουτρῶν. Αἱ σκέψεις αὗται ἐπηύξησαν τὴν πρὸς τὸν πρίγκηπα συμπάθειαν αὐτῆς καὶ ἀνέμενε ἀνυπομότως τὴν ὥραν, καθ' ἣν, μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους, θὰ ἀνεκάλυπτε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηπόλος τῆς Αὐγουστίνης, παρατηρήσασα ὅτι ἡ κυρία της ἐκλείετο συνεχῶς εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἀναγινώσκῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας αὕτη ἐνεχειρίζεν εἰς αὐτὴν καὶ αἵτινες προήρχοντο ἐκ Ρωσσίας, ἠνύησε πάραυτα ὅτι ἡ κυρία της εἶχε μυστικόν τι, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε ν' ἀνακα-

λύσῃ, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐδύνατο νὰ φανῇ κατὰ τι χρήσιμος εἰς αὐτὴν.

Ἐλαφρὰ τις ἀσθένεια τοῦ κυρίου Μεϊλλάκ ἠνάγκασε τὴν κυρίαν Κουρσὺ νὰ ἐπισπύσῃ τὴν εἰς Παρισίους ἀναχώρησιν της ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της, πρὸς δὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τῇ γράφῃ τακτικῶς καὶ ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἐπισκέπτεται αὐτόν.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Φίλη μου, τῇ εἶπε, διήλθον μετὰ σοῦ δύο μῆνας εὐτυχῆς... Ἦδη ζητεῖς ν' ἀναχωρήσῃς καὶ πάλιν. Δὲν ἀνθίσταμαι μὲν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ λυπούμαι μεγάλως, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ διότι ἄλλοι, καὶ ὅχι ἐγώ, θὰ βλέπωσι τὰς καλλονάς σου καὶ θ' ἀκούωσι τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σου. Δὲν ζηλοτυπῶ διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔχεις πρὸς τὸν πατέρα σου, διότι αὕτη εἶνε ἱερὰ καὶ ἀμόλυντος· ἀλλ' ἂν συγκατετίθετο νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ πλησίον μας, θὰ εἶχε ὅλας τὰς ἀναπαύσεις του... Ἄν με ἀγάπαε λοιπόν, προσπάθησον νὰ σου ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ διὰ παντός εἰς Haussois.

— Ὅθι προσπαθῶ... εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

Φθασα εἰς Παρισίους, ἡ κυρία Κουρσὺ εὗρε τὸν πατέρα της πᾶσχοντα δεινῶς. Ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία εἶχε καταβάλλει αὐτόν ἐπαισθητῶς· ἕνεκα δὲ τῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἀφοσιώσεώς του εἶχε καταστῇ τοσοῦτον νευροπαθής, ὥστε δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Καίτοι δὲ ἡ γραῖα Μαργαρίτα εἶχε λάβει ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὅπως μὴ ταρασσῇ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀσθενοῦς, οὐχ ἦττον ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος δὲν ἐδύνατο νὰ ποφύγῃ ἐντελῶς τοῦτο.

Ὅτε δὲ ἡ Αὐγουστίνη ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην τοῦ κυρίου Μεϊλλάκ, ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν της ὅτι καθίστατο αὕτη ἀδύνατον νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, χάριν τῆς υγείας του, καὶ ὅτι ὀφείλει ἀπαραιτήτως νὰ ἐνοικιάσῃ ἰδίαν κατοικίαν. Ὅτε δὲ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν της ταύτην εἰς τὸν πατέρα της, οὗτος τῇ ἀπήντησε μειδιῶν.

— Ἐρχεσαι λοιπόν εἰς Παρισίους διὰ τοὺς Παρισίους;

— Ἐρχομαι διὰ σέ, πάτερ μου· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐνταῦθα διαμονή μου θὰ σε ἐνοχλῇ καθ' ἐκάστην, διότι πολλοὶ φίλοι μου, ἡ Ἰφιγένεια, ἡ Νέρα, ἡ Λουίζα, φυσικῶς τῷ λόγῳ θὰ ἐρχωνται νὰ μ' ἐπισκέπτονται... Ὅταν θὰ πηγαίνω εἰς τὸν χορὸν ἢ εἰς τὸ θέατρον, θὰ ἐπιστρέφω πολὺ ἄργα καὶ θὰ διακόπτω τὸν ὕπνον σου...

— Καλλίτερον νὰ διακόπτῃς τὸν ὕπνον μου ἢ νὰ ἐνοικιάσῃς ἄλλην οἰκίαν.

— Ἀλλὰ θὰ ἐρχομαι νὰ σέ βλέπω καθ' ἐκάστην.

— Τὴν πρώτην ἐβδομάδα... καὶ ἔπειτα θὰ με λησμονήσῃς. Ἀλλὰ τέλος πάντων εἶσαι εὐτυχής... Ὅταν ἀναλάβω καὶ τακτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις μου, θὰ ἔλθω νὰ καθήσω διὰ παντός εἰς τὸ Haussois, καὶ τότε πλέον δὲν θὰ σε ἀφίνω νὰ φεύγῃς.

— Ὅθι μεταβῶμεν μαζὶ τὴν ἀνοιξιν.

— Τίς οἶδεν! εἶπεν ὁ γέρον· ἡ ἐξοχὴ εἶνε τόσῳ ὥραία καὶ μάλιστα εἰς ἐμέ διὰ νὰ λησμονήσω πρὸς στιγμὴν τὰς φροντίδας μου... Ὡ! ναί, θὰ ἔλθω, θὰ ἔλθω χωρὶς ἄλλο.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Κουρσὺ μετῴκισεν εἰς τὴν νέαν της οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνωκίασεν ἀντὶ διακοσιῶν φράγκων κατὰ μῆνα. Τὴν ἐπισῶσαν δὲ τῆς ἐν αὐτῇ μετοικησεώς της, ἀνθρωπὸς τις ἔφερεν δι' αὐτὴν ὥραιότατην ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἰουλίαν, χωρὶς νὰ τῇ εἴπῃ πόθεν αὕτη προήρχετο. Τοῦτο δὲ ἐλάβανεν ὡρὰν καθ' ἐκάστην. Ἡ Αὐγουστίνη ἠγνόει τί νὰ φαντασθῇ καὶ ἐβυθίζετο εἰς μυρίας σκέψεις. Μὴ ἄρα γε ἦλθεν εἰς Παρισίους ὁ πρίγκηψ; Διότι πῶς ἄλλως ἐξηγεῖτο τὸ παραδόξον τοῦτο φαινόμενον;

Ἐπὶ τέλος ἀφίκοντο εἰς Παρισίους ἡ Βαρβάρα καὶ ἡ Δουσίγκα Λαμπανῶφ, πλήρεις ἀνυπομονησίας καὶ ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας ὅπως δοκιμάσωσι τὰς ἡδύτητας τοῦ παρισινοῦ βίου.

Πρωτὰν τινά, κυρία τις πολυτελῶς ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐγουστίνης καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν· μόλις δ' αὕτη ἐνεφανίσθη, ἡ ἀγνωστος ἐρρίφθη περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Βαρβάρα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

— Ναί, εἰμ' ἐγώ, φίλη μου, καὶ μετ' ἐμοῦ ἦλθε καὶ εἰς ἀρχαῖος φίλος μας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτόλμα νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἐπισκεφθῇ, καὶ τοι πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἦτο εἰς Παρισίους.

— Ἀ! δὲν ἐτόλμα... ἐπιθύρυσεν ἡ Αὐγουστίνη.

Ὁ πρίγκηψ εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔτεινε αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ὁ πρίγκηψ ἐβλίψεν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ παρατήρησε τὴν Αὐγουστίνην, ταπεινοῦσα περιδεῆς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Δ' ΑΔΕΣΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

— Παγίς, φίλτατέ μοι κόμη, παγίς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνὴρ οἷος ἐγώ δὲν συλλαμβάνεται δις.

— Καὶ ποῦ ὁ ἐξοχώτατος συνελήφθη τὸ πρῶτον;

— Πῶς! ποῦ συνελήφθη; εἰς τὸ Λουβρον, διάβουλε!

— Ἐκ πταίσματος τῶν κυρίων δὲ Γκίζη;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἐπιθύρυσεν ὁ δούξ, δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ μόνον, δέν με συνέδραμον εἰς τὴν ἀπόδρασίν μου.

— Ὅθι ἦτο δύσκολον, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐπίσης ἦσαν δραπεταί.

— Εἶναι ἀληθές, ἐπιθύρυσεν ὁ δούξ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ὑμεῖς μετέβητε εἰς τὴν Ἀνδεγαύσαν, δὲν ἐπεφορτίσθητε παρ' αὐτῶν νὰ εἴπω ὑμῖν ἐκ μέρους των, ὅτι δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐκείνοι